

Tawhîd ar-Rububiyyah (Opretholdelse af Allâhs enhed i Herredømmet)

Denne kategori er baseret på det fundamentale koncept, at Allâh alene har skabt alle tings eksistens, da der ingenting var i begyndelsen; Han forsyner og opretholder skabelsen uden noget behov fra eller for denne; og Han er den Eneste Ene Herre af universet og dets indbyggere uden nogen som helst form for udfordring til Sin Suverænitæt. På arabisk bruges ordet Rububiyyah for at beskrive denne skaber-forsyner egenskab. Dette ord er afledt af roden "Rabb" (Herre). I henhold til denne kategori er det Gud, der gav alle ting evnen til at bevæge sig og til at ændres, eftersom Han er den eneste, faktiske Kraft, der eksisterer. Intet i skabelsen finder sted undtagen hvad, Han har tilladt at finde sted. I anerkendelsen af denne realitet plejede profeten Muhammad ﷺ ofte at sige sætningen "Lâ hawla wa lâ quwwata illâ billâh" (Der er ingen bevægelse ej heller magt undtagen ved Allâhs Vilje).

Grundlaget for Rububiyyah-konceptet kan findes i mange af Al-Qur'âns vers. F.eks siger Allâh (swt):

"Allâh skabte alle ting og Han er Opretholderen af alle ting"
Sûrah az-Zumar, 39:62.

"Og Allâh skabte jer alle og alt, hvad I gør"
Sûrah as-Sâffât, 37:96.

"Ingen ulykker rammer undtagen ved Allâhs tilladelse"
Sûrah at-Taghâbun, 64:11.

Profeten ﷺ uddybede dette koncept yderligere ved at sige:

"Vid at hvis hele menneskeheden samledes for at gøre noget for at hjælpe jer, så ville de kun kunne gøre dét gode for jer, som Allâh allerede har nedskrevet for jer. Ligeledes hvis hele menneskeheden samledes for at gøre jer ondt, så ville de kun være i stand til at kunne gøre dét onde mod jer, som Allâh allerede har nedskrevet, at der vil ske for jer "
Berettet af Ibn 'Abbâs og samlet af at-Tirmidhî

Dét, som mennesket opfatter som held eller uheld, er derfor udelukkende begivenheder, der er forudbestemt af Allâh som en del af de prøvelser, der vil finde sted i dette liv. Hændelserne følger de mønstre, der er sat af Allâh alene. Allâh (swt) har sagt i Al-Qur'ân,

"Oh I som tror! Sandelig, der er i jeres hustruer og børn en fjende for jer, så vær opmærksom på dem."
Sûrah at-Taghâbun, 64:14.

Det vil sige, at indenfor de gode ting af dette liv er der store, alvorlige afprøvelser af ens tro på Gud. På samme måde er der prøvelser i de ulykkelige begivenheder af ens liv, som fortalt i verset:

"Og sandelig, Vi vil prøve jer (af) med frygt, sult, tab af rigdom og af liv samt frugterne af jeres arbejde, så giv gode tidender til de tålmodige."
Sûrah al-Baqarah, 2:155.

Nogle gange kan man genkende mønstrene som i tilfældet, hvor der er en årsag, der har en direkte effekt. Andre gange kan man ikke genkende mønstrene som i tilfældet, hvor noget tilsyneladende godt opstår fra noget ondt, eller noget ondt opstår fra noget godt. Gud har forklaret, at visdommen bag disse tilsyneladende uregelmæssigheder ofte er udover menneskets fatteevne som følge af dets begrænsede viden.

"Og det kan være, at I ikke bryder jer om noget, som i virkeligheden er godt for jer, og det kan være, at I kan lide noget, som i virkeligheden er dårligt for jer. Men Allâh ved (hvad, der er bedst for jer) og I ved ikke."
Sûrah al-Baqarah, 2:216.

Tilsyneladende onde hændelser i et menneskes liv viser sig nogle gange at være til det bedste, og tilsyneladende gode ting, som mennesket ønsker, viser sig at være skadelige. Som en konsekvens heraf begrænses menneskets indflydelse på begivenheder, der påvirker dets liv, til det mentale valg mellem muligheder, som det præsenteres for og ikke selve resultaterne af valget. Sagt med andre ord "mennesket påtænker at gøre noget, men Gud råder". Dét, der virker som "held" og "uheld" er begge fra Allâh (swt) og kan ikke komme fra lykkeamuletter, som f.eks. harefødder, firkløvere, ønskeben, lykketal, stjerne-tegn osv. Det stammer heller ikke fra såkaldte varsler om sort held som f.eks. fredag den 13., ødelæggelse af spejl, sorte katte etc. Faktisk så er troen på lykkeamuletter og varsler en tilkendegivelse af den alvorlige synd Shirk (associering) i Tawhîd.

‘Uqbah, en af profetens ﷺ ledsagere, fortalte, at der var engang en gruppe mænd, der henvendte sig til Allâhs budbringer for at give deres troskab til ham, og han accepterede eden fra ni af dem men afslog at acceptere den fra én. Da de spurgte ham, hvorfor han afslog deres ledsagers ed, svarede han, "Sandelig han bærer en amulet." Manden, der bar amuletten, tog hånden ind under sin kappe, trak amuletten af og ødelagde den og sværgede derefter igen. Profeten ﷺ sagde dernæst, "Dén, som bærer en amulet, har begået Shirk."
Samlet af Ahmad.

Nogle steder praktiseres det at bære Al-Qur’ân som et smykke eller en amulet eller at bære vers fra Al-Qur’ân i kæder eller i små punge for at afværge ondt eller for at bringe lykke. Der er dog praktisk talt ingen forskel mellem denne skik, og hvad hedningene plejede at gøre. Hverken profeten ﷺ eller hans ledsagere plejede at bruge Al-Qur’ân på denne måde, og profeten ﷺ har endda sagt;

"Dén, som fornyer noget i Islâm, som ikke hører til det (Islâm), vil få det afvist."
Berettet af ‘Â`ishah og samlet af al-Bukhâri , Muslim og Abu Dâwûd

Det er sandt, at kapitlerne, an-Nâs og al-Falaq, fra Al-Qur’ân blev åbenbaret specifikt til eksorcisme (dvs. bl.a. til at fjerne onde besværgelser), men profeten ﷺ demonstrerede den rigtige måde, hvorpå disse kapitler skulle anvendes. Ved en begivenhed hvor en besværgelse var blevet nedkastet over ham, fortalte han ‘Alî ibn Abî Tâlib, at han skulle recitere de to kapitler vers for vers, og når han blev syg, plejede han at recitere dem over sig selv. Berettet af ‘Â`ishah og samlet af al-Bukhâri og Muslim

Han skrev dem ikke ned og lod dem hænge omkring sin hals, bandt dem rundt om sin arm eller sin talje, ej heller fortalte han andre, at de skulle gøre sådan.

Fra bogen *Tawhids Principper*